



## Patrícia Drgoňová

Gymnázium Ladislava Novomeského  
Tomášikova 2, Bratislava

Chodím na gymnázium na Tomášikovej ulici. Narodila som sa v Bratislave. V budúcnosti by som chcela študovať žurnalistiku. Vo voľnom čase skladám písmenka do slov, z ktorých nakoniec vznikajú básničky a poviedky. Rada si vyčistím hlavu pri tancovaní latinsko-amerických a exotických tancov, ktorým sa venujem. Tiež mám veľmi rada knihy a recitovanie.

## Iba o Červenej čiapočke, drahí dospelí

**S**me mladí, krásni, smelí a drzí. Hľadáme si cestičky v labyrinte života. Tušíme, čo je pravda, ale ešte jej neveríme. Volajú nás tak rôzne: nástroční debilní pubertáci, alebo deti alebo tak vznešene, že adolescenti. Hľadáme samých seba. Ale kto sme my? Tak to je to, čo sa pokúšame zistiť, pretože to ešte nevieme, drahí rodičia a učitelia, drahá teta na ulici, my to ešte nevieme. Nevieme, kde skončíme, kam smerujeme, akou cestou sa vyberieme... a máme na to právo, pretože my ešte nie sme dospelí. Neberte nám teda našu slobodu, bezstarostnosť a chyby.

Vystupujem z detstva. Zahadzujem bábičky, šaty aj rozprávky bratov Grimmovcov. Zahadzujem aj knihu s nadpisom *Červená čiapočka*. Kto vie, prečo bola Červená čiapočka červená? Prečo ju mama poslala k babičke s koláčmi cez les,

o ktorom vedela, že v ňom na ňu môže číhať vlk? Nechcem rozoberať Červenú čiapočku, ale o čo ste vy, milí dospelí, iní? Snažíte sa nás chrániť a vychovávať, bojujete sa vlka číhajúceho za každým rohom, že nás môže zvieŕť z tej našej cesty, no napriek tomu nás posielate k babičke. Tak ja vám teda niečo poviem. Na každej ceste na nás striehne vlk a my sa mu nie vždy vieme a chceme vyhnúť. A ak náhodou stretneme vlka, niečím nás priťahuje. Tým niečím, prečo ste nám zakazovali sa s ním stretnúť.

Snažíme sa vám vysvetliť, aké ťažké je pre nás vyhnúť sa vlkovi, ale vy nás nepočúvate. Neviete, prečo je to ťažké. Denne sa stretávame s alkoholom, cigaretami a drogami. Je to pokušenie. Snaha oslobodiť sa, urobiť niečo nedovolené, zakázané. Láka nás to riziko, to zlo, sám diabol.

Chceme zistiť, prečo nesmieme a ako ďaleko až môžeme zísť. Pretože my chceme žiť! Áno, mohli by ste povedať, že to všetko nás zabíja, ale my chceme žiť naplno a byť šťastní práve teraz.

Milujem život. Milujem ho so všetkými trápeniami, starosťami aj radosťami obyčajných dní. Milujem ho napriek prekážkam, ktoré nám hádže pod nohy, napriek zákrutám, zapomnutiam aj pádom... Milujem ho aj napriek chybám, ktorých asi nikdy neurobím dosť na to, aby som sa naučila žiť bez nich. Ale práve to všetko robí život zaujímavým. Inak by bol nudný.

Milujem priateľov, ktorých niekedy nenávidím, a bez ktorých by ten môj život nestál za nič. Milujem okamihy. Okamihy, malé drobné radosti, ktoré nakoniec vytvárajú dokonalé šťastie...

A je tu ešte jedna vec, ktorá nenahraditeľne patrí k nášmu životu. Láska. Okolo nej sa všetko točí. Tu sa všetko začína aj končí. Už tušíme, aké krásne je byť zamilovaný. Naše pocity vám pripadajú hlúpe, ale nás to niekedy tak príšerne bolí. Kvôli láske nedokážeme jesť, spať, rozmýšľať ani vnímať okolitý svet a nie to ešte učiť sa fyziku. Naša hlava je v oblakoch. Ráno sme neuveriteľne šťastní, ale večer máme chuť skočiť z okna. Tak sa hľadáme a trápime a potom zapíjame nešťastie, aby sme boli šťastní. Zapíjame tie najviac bolestivé neopätované lásky, a to je život. My už vieme ľubiť naozaj. My vieme cítiť šťastie, radosť, bolesť aj lásku. Práve zisťujeme, aké to je. Život píše príbehy, hrá sa s nami, obracia sa nám chrbtom... a my stojíme pred ním s hlavou hore. Prechádzame lesom vždy hrdo. Nechceme sa plaziť pri vašich nohách. Tak nás nechajte niešť si naše každodenné bremená. Nechajte nás kráčať v labyrinte, my už si nijako nájdeme cestu von. Možno budeme nasledovať červenú

ako symbol lásky alebo symbol dospelosti alebo červenú ako na semafore, že stáť, alebo červenú ako všetky naše krvácajúce ešte nezahojené rany a údery pod pás. Ale Červenej čiapočke nepomohla ani výstražná červená, aj tak stretla vlka. A aj my sme ho už stretli a ešte veľakrát stretneme, ale napriek tomu my „nie sme zlí!“ Milujeme život, tak nám ho neberte.

Neberte nám to svetlo, ktoré nám život prináša. Pretože, vy radšej zhasnete svetlo a potom nadávate tme, akoby ste nás pochopili. Učíte nás ako žiť? Alebo nás iba mučíte pravidlami dospelých? Prepáčte, ale aj tak sa učíme iba z vlastných chýb.

Moja komplikovaná cesta lesom sa baví a možno niekedy bolí, ale cítim sa slobodne. Pozerajte sa na mňa, ak chcete. Nechajte ma napospas vlkom, ak chcete. Nevšímajte si ma, ak chcete. Smejte sa mi, ak chcete. Pretože ja stojím na strome. Pretože ja môžem spadnúť. Pretože ja sa bavím. Pretože ja som slobodná. Pretože ja som vo veľkej výške a voľná!

Nie som Červená čiapočka, no napriek tomu stretávam vlkov. A aj ja chcem svoj rozprávkový koniec, na ktorý ste vy už zabudli. Vy ste zabudli žiť. Zabúdate na sny. Zabúdate byť šťastní. Upadáte do stereotypu zavalení účtami, každodennými starosťami, prácou... a zabúdate pritom na radosti, ktoré život prináša. Zabúdate sa smiať. Neveríte. Viem, že v hĺbke vášho srdca naozaj ľúbite, ale kde sa stratili prejavy lásky? Kde sa stratili rozprávkové konce? Kde sa stratili ideály a túžby zmeniť svet, ktorých som ja plná? Zobral vám ich život? Jeho krutá realita? Nechali ste ho zvíťaziť? Máte malé oči, uši a zuby?

Vystúpila som z detstva. Zahodila som rozprávkové knižky. Moje ideály sa spolu s vekom rúcajú ako domček z karát, ale aj tak viem znova a znova vstúpiť do lesa.